

Dr. Bartucz Ferenc 1932–2004

Súlyos betegség után hunyt el Bartucz Ferenc erdőmérnök a Bükk Nemzeti Park Igazgatóság nyugdíjas igazgatója. A sátoraljaújhelyi köztemetőben 2004. augusztus 25-én a római katolikus szertartás szerinti temetésén Járasi Lőrinc mondott búcsúztatót.

Kedves Bartucz Család!
Tisztelt Gyászoló Erdészek, Vadászok,
Ökológusok, Bányászok!
Kedves Amice!

A Sors különös rendezése, hogy 53 évvel ezelőtt Háromhután ismertem meg az esztergomi erdészgimnáziumot végzett Bartucz Ferenc brigádvezető erdészt és most szintén Háromhután kaptam a megdöbbentő hírt, hogy elhunyt dr. Bartucz Ferenc erdőmérnök, nyugdíjas igazgató.

1951-ben másfél hónapot töltöttünk együtt, hogy elkészíthessem szigorlati tervezőmet a hutai szűkárósításokról. Együtt jartuk be a fenyveseket, együtt aludtunk a munkásszállásokon és ettük az üzemi konyha egyhangú főztjét.

Ő segített nekem az adatok kigyűjtésében, a szűfőgő fákban lévő álcák számolásában én pedig segítettem neki a felújító vágások jelölésében, becslésében. Elkészítettük az üzemegeység 1952. évi tisztítási tervét, ellenőriztük a regéci szekereket, és ha úgy adódott, koppintottunk is egy-egy pohár borral a fenyőfa asztalon azokkal az erdészekkel, akiknek utódai most itt állnak díszőrséget a ravatalnál.

Ez a találkozás is hozzájárulhatott ahhoz, hogy Feri barátunk további útja Sopronba vezetett, ahol tudásszomja és képességei alapján 1957-ben megkapta az erdőmérnöki oklevelet. Ettől kezdve az égiektől szűkre szabott 72 évével olyan gazdag életpályát futott be, hogy arról csak címszavakban lehet megemlékezni.

Rövid kemencepataki beosztás után belekerült a centrifugába – ahogy szokta volt mondani – és 1958-ban a boldogkőváraljai erdészet vezetője lett. A legnagyobb területű, de a legmostohább viszonyok között gazdálkodó erdészetnél azonban Feri barátunkat az elemző és szervező készsége, kezdeményező képessége, megfontoltsága, taktikai képessége és az emberek iránti megértése átgázolt a nehézségeken.

Természetesnek tartotta, hogy a Nagypatakon a DT lánctalpasok szállítanak, a korszaki felújító vágásban kötélpálya közelít. Mindig fejlesztett, bővített, de keze nyomán minden egy kicsit nagyobb és egy kicsit másabb lett. Megszervezték a garadnai csemetetermelést, a tisztító brigádokat, a sok száz hektár rontott erdő átalakítását, a kopárok fásítását és a Hernád menti nyártelepítést.

A sikeres erdészetvezetői munka alapján 1968-ban Bartucz Ferenc a Zemplén-hegységi Állami Erdőgazdaság főmérnöke lett, ahol az erdőfeltárást, a rakodás gépesít-

tését, a sík vidéki tuskózást és a faipari fejlesztéseket tartotta legfontosabb célkitűzéseinek. A vertikális integrációnál azonban újra beindult a centrifuga, ami 1970 januárjában Bajáig pörgette Feri barátunkat.

Az erdő- és vadgazdaság főmérnökeként végzett munkáját szemléletesen írta meg Gemenc; vizek, erdők, emberek c. könyvében, ami teljesen újszerű az erdészet- és vadászattörténeti munkák sorában.

1973-ban Miskolcra tért vissza és rögtön bekapcsolódott a különböző fejlesztési tervek – panelparketta, koncentrált rakodók, furfurolo üzem stb. – előkészítésébe. Dolgoztunk a radványi árnyékterven, de semmi nem valósult meg, mert „a hiúság, az irigység és a szűklátókörűség fagyos talaján gellert kapott”, olvashatjuk könyvében.

1982-ben ismét bekapcsolt a centrifuga, de most felfelé működött és dr. Bartucz Ferenc a Bükk Nemzeti Park Igazgatóság első számú vezetője lett. Az Egerben töltött 10 esztendő az építkezés ideje, a főhatóság értékelése szerint is „erőteljes hegymenet” volt. Bővült a védett terület, kiépültek a hazai és nemzetközi kapcsolatok, regionális fejlesztési tervek, ismeretterjesztő kiadványok tanösvények, emlékparkok készültek. Milliókat kaptak a nevezetes barlangok, de jutott támogatás a regéci és a füzéri várnak, a szemléni kis múzeumoknak.

Ferikém!

Szorgos társadalmi munkás is voltál. Két ciklusban tagja voltál az OEE Választmányának, dolgoztál az erdőhasználati, környezetvédelmi, oktatási szakosztályokban, előadásokat tartottál az egyesületi rendezvényeken. Sok évtizedes munkádat csak kevés kitüntetéssel ismerték el, de kiérdemelted a helyi kollektíva legrangosabb civil kitüntetését a Zemplén-hegységi Aranyasarvas Nagydíjat.

Igazgatói tevékenységed summája a BNP 25 éves jubileumára megjelent: Mesél a Szalajka-patak c. könyvedben is olvasható, kiegészítve a táj erdő- és vadászattörténetével és bőséges útikalauzzal.

Dr. Bartucz Ferenc mindkét könyvből kitűnik a haza, a szülőföld, a munkahely, az ember, a család szeretete. Annak a családnak a szeretete, amely most összetört lélekkel áll itt a férj, az édesapa, a nagypapa ravatalánál.

Adjon gyógyírt a fájdalomokra az a tudat, hogy olyan ember nevet viselhetitek emelt fővel, akinek emlékét rajtatok kívül e kis országban és a kárpáti régióban sokszázan őrzik kegyelettel.

Ferikém!

Barátkozó természetű és társaságkedvelő ember voltál. Szívesen vadásztál és vadászattal. Tróféaidat erdőmérnök fiaid öröklik és gyarapítják majd unokáidnak. Legszebb tróféaidat azonban az olvasókra hagyta azokban a színes írásaidban, amelyekben az abaúji és a sárközi szökincs segítségével megőrizted az utókornak a vadászatok hangulatát.

Most Te is eljutottál az örök vadászmezőkre, ahol a lánvgölgyi házikó, vagy a keselyűsi vadászház égi másánál Dezső bácsi, Bereczky Elek, Party Pista bátyánk és a többiek társaságában felidézhetitek az abaúji nyulacsokról, a lenesi fácánokról, a buvati vaddisznókról, az ózsiki bikáról szóló kedves történeteket.

Amice!

Képességeidnek köszönhetően épült ki kapcsolatunk a rudabányai bányásztestvérekkel, ami az erdész-bányász barátság telkibányai szakestélyeihez, majd fokozatosan bővülve országos rendezvényekhez vezetett.

Sokszor ültünk együtt a Bányászklub szakestélyein és énekeltük selmeci-soproni nótáinkat, köztük az elnökhöz szóló dalt. Most ravatalodnál érzem át igazán e dal mondanivalóját; mit jelent az, hogy a halál

... téged visz el én temetlek el.

A Sors rendelése, hogy én búcsúztatlak Amice!

Te már nem énekelheted, de velünk együtt tudod:

Mit itt borít a rög:

Barátság, szent s örök!

Isten Veled Ferikém!

Járasi Lőrinc

Cebe Zoltán 1929–2004

2004. május 4-én Körmenten családjával, barátai, volt munkatársai és tisztelői vettek végső búcsút Cebe Zoltán nyugalmazott erdőfelügyelő, Bedő Albert emlékéremmel kitüntetett erdőmérnök hamvaitól.

A volt munkatársak, barátok, Vas megye erdészei nevében Stif László ny. erdőmérnök búcsúzott Tőle.

Cebe Zoltán 1929. június 17-én született Szombathelyen. Édesapja is erdőmérnök volt. A három testvér közül ő választotta édesapja élethivatását. A szegedi Baross Gábor Gimnáziumban szerzett érettségi után 1948-tól Sopronban az Agrártudományi Egyetem Erdőmérnöki Karán folytatta tanulmányait, ahol 1952-ben kapott diplomát. Végzés után a Szombathelyi Állami Erdőgazdasághoz került Kőszegre. Majd az Őrségbe helyezték, ahol a Csákánydoroszlói és az Őriszentpéteri Erdészetnél dolgozott kis megszakítással, amikor is az erdőgazdaság központjában teljesített szolgálatot. Fő munkaterülete és érdeklődési köre az erdőművelés volt, de főképpen erdőneveléssel foglalkozott. Az „Erdő” hasábjain is jelentek meg cikkei e témakörben. Fialat lelkes szakemberként segítette a szakmunkás-és erdészképzést.

1957-ben nősült, házasságukból két fiúgyermek született.

1964-ben véglegesen behelyezik az erdőgazdaság központjába, az erdőművelési csoporton belül erdőnevelési munkakörbe.

1968-ban a MÉM Erdészeti Hivatal Szombathelyi Állami Erdőrendezőségéhez kerül fásítási felügyelőnek. 1979-ben a jogutódként létrejött Szombathelyi Állami Erdőfelügyelőségénél erdőfelügyelői, majd munkájának elismeréseként 1986-tól erdőfőfelügyelői kinevezést kap.

Szorosan vett hivatali munkája mellett aktívan részt vett a községi parkok, játszóte-

rek és utcák esztétikus fásításának tervezésében és kivitelezésének irányításában. Társadalmi munkájának elismerésül az illetékes szervek több alkalommal részesítették kitüntetésben.

Az Országos Erdészeti Egyesületnek 1953 óta aktív tagja és ezen belül a közjóléti szakosztálynak alapító tagja is volt. Több évig dolgozott az „Erdő” című folyóirat szerkesztőbizottságában. A ligetes út menti fásítások tervezésében és végrehajtásának irányításában is kiemelkedő szerepe volt. Közvetlenül irányította a körmendi és a csákánydoroszlói parkok rekonstrukcióját. Vas megyében az erdő közjóléti szerepének fő szószólójává vált és elsőként tervezett autósziphenőket. A majorfásításokkal is komolyan foglalkozott, mint gazdasági és társadalmpolitikai feladattal. Irányításával nagycsemetés ültetvényeszerű és konténeres csemetenvelési kísérlet is folyt.

Részt vett a megyében működő egyes társadalmi szervezetek munkájában, hogy azok természet- és környezetvédelmi tevékenységét tudja segíteni.

A hazai mellett a külföldi szakirodalmat is állandóan figyelemmel kísérte. Több szakmai cikke jelent meg a parktervezés, útfásítás és az erdő közjóléti szerepét illetően.

Munkáját számos kitüntetéssel ismerte el a szakmai vezetés, ezek között 1986-ban és 1989-ben FM miniszteri kitüntetésben részesült. Az Országos Erdészeti Egyesület – helyi csoportjának is volt elnöke – 2001-ben Bedő Albert emlékérmét adományozott részére. Számára az igazi elismerést ez a legrangosabb erdészeti kitüntetés, a Bedő Albert-díj jelentette, melyet kiváló szakmai és közösségi munkájának elismeréseként vehetett át.

1989-ben, nyugdíjba vonulása után is még segítette a termelőszövetkezetek erdőgazdálkodási munkáját. Ezután sem szűnt meg a szakmát érintő problémákkal foglalkozni. Figyelemmel kísérte az általa szeretett Himfai Parkerdő sorsát.

Foglalkoztatta a Rába-völgy kihasználatlan területein a biomassza anyagot adó sajátos faapríték termelésének lehetősége, valamint az őrségi táj – melyet szűkebb hazájának is tekintett – távlati fejlesztése, értékeinek megőrzése. Megalapítója volt 1973-ban a „Pannónia napoknak”, melynek keretében évről évre más helyszínen találkoztak a burgenlandi, a szlovén, a Vas és Zala megyei szakemberek, hogy az erdőgazdálkodás és természetvédelem területén kicseréljék tapasztalataikat. Még az elmúlt évben is készült előadással erre a találkozóra, ahol az „Erdőgazdasági közjóléti munkák kialakulása” témájában szólt volna meg. Ezt azonban gyengülő egészségi állapota sajnos már nem tette lehetővé.

Cebe Zoltán művelt, széles látókörű, humanista, nyílt, közvetlen, szívet teremtő ember volt. Jó kollégának ismerhettük meg; példamutató családai életet élt.

Felejtethetetlen külföldi kirándulásokat és szakmai tapasztalatcseréket szervezett közvetlen kollégái és több esetben a megye erdészei számára.

Fájó, hogy ismét elment közülünk egy igaz ember, egy jóbarát. Halálával Vas megye, de az egész magyar erdésztársadalom is kimagasló egyéniséget veszített el. Nehéz el-

fogadni, hogy nincs többé, szeretett családja és mindannyiunk számára. Megszakadt a két évtized alatt kialakult emberi és kollegiális kapcsolat, mely összekötött bennünket.

Köszönjük, hogy barátaid, munkatársaid lehetővé tették. Hiányozni fogsz, de amíg élünk, igaz baráti szeretettel fogunk emlékezni rád.

Stift László

Turós László 1942-2004

történik, mint ahogyan szeretnénk.

Élni szeretnénk, de egy vérrög leállítja a szívünket, dolgozni szeretnénk, de kiesik kezünkől a toll, szeretni szeretnénk, de egyedül kell hagynunk azt, akivel úgy összetartozunk, mint nap a meleggel. Nehéz, nagyon nehéz időszakok ezek. De nemcsak azok számára, akik élni szeretnénk, de tudják, hogy nincs tovább, hanem azok számára is nehéz idők ezek, akik élnek ugyan, de a másik nélkül. Akiknek dobog ugyan a szíve, de nem dobban össze a másikéval. Ezekben az élethelyzetekben legnehezebb kimondani az igent, mert egyetlen szó tolul a szájkra, nem és nem.

2004. május 21-én délután döbbenet ülte meg szívünket és agyunkat. Váratlanul hasított belénk a fájdalmas, de igaz hír, Turós László barátunk és kollégánk meghalt.

A döbbenet hatása alól azóta sem tud szabadulni szívünk és agyunk. A gázhír mindig szomorú és fájdalmas. Akkor azonban különösen, ha hírtelen, váratlan, ereje teljében lévő ember elszólításáról szól.

Ravatalánál nincs vigasz a gyászra, nincs szó és mondat a fájdalom enyhítésére, nincs gyógyír a sebre. Bizony súlyosak ezek a sebek a család valamennyi tagjának szívében. De mély seb tátong a magyar erdőgazdálkodás, a Mecseki Erdészeti Részvénytársaság szívében is.

Turós László személye, 42 éves mérnöki szolgálata úgy összenőtt erdőgazdálkodásunkkal, hogy annak minden részlete tükröz valamit belőle.

Erdőgazdaságunk bármelyik területén járunk, mindenütt találkozunk szavaival, cselekedeteivel, az Ő személyével. Életmű maradt mögötte, mely maradandó.

1942. aug. 8-án született Máriagyúdon, paraszti családból. Szülei, nagyszülei, ősei mind-mind a faluhoz, a vidékhez kötődtek.

Az általános iskolát Máriagyúdon végezte. 1956-tól 1960-ig a siklósi Táncsics Mihály Gimnáziumba járt, 1960-ban itt érettségizett. Ugyanebben az évben került Sopronba az Erdészeti és Faipari Egyetemre, ahol az Erdőmérnöki Karon 1965-ben szerzett diplomát. Kezdő mérnökként Egerbe, a Nyugat-bükki Állami Erdőgazdasághoz került. Az első év-

ben sportolt, NB I-es labdarúgó volt. 1967-től a Cserépfalu Erdészetnél, mint erdőművelési műszaki vezető dolgozott 1970-ig, majd 5 éven át vezetője volt az Erdőkövesdi Erdészetnek. Ez idő alatt, 1968-ban házasságot köt, gyermekei: László agrármérnök, Izabella vállalkozó menedzser mérnök.

1975-ben tért vissza szülőföldjére Baranya, s a Mecseki Erdőgazdaság Vajszlói Erdészetének vezetője és igazgatójaként egyfolytában 27 évet töltött a termelés irányításával. Ez idő alatt mintegy 800 em³ faanyag kitermelését felügyelte, fakitermelés következményeként 1500 ha erdő felújítását igazgatta, az utolsó 10 évben 100 ha-nyi erdőtelepítést végzett az erdészet területén. Vadászvéréből fakadóan folyamatosan támogatta Baranya megye vadgazdálkodását, amit cikkei, előadásai, tv szereplései is igazolnak. Mindig megértő, szociálisan érzékeny vezető volt.

A 42 éves erdőgazdasági szolgálat, gazdag életpálya alatt az erdőgazdaság kiemelkedő, odaadó vezetőjeként fáradszomjasan, világos előrelátással dolgozott az új erdőgazdasági élet kimunkálásában, a korszerű erdészeti munka kialakításában. Igazi erdészember volt, aki választott szakmáját hivatás-ként élte meg. Az erdészeti ágazat valamennyi területét – csemetetermelés, erdőművelés, fahasználat, fűrészipar, vadgazdálkodás – azonos szinten művelte. Nem véletlen, hogy a Vajszlói Erdészet a gazdaság legnagyobb erdészeiteként, sikeresen működött irányítása alatt. Szakmai érdeklődése rendkívül széles körű volt, a gyakorlati életen túlmenően a tudományos ismeretekben is naprakészen állt kollégái és fiatal, kezdő munkatársai segítségére.

Kiváló szervezői és dinamikus vezetői képességét kitűnően kamatoztatta közéleti tevékenységeiben, mind az ágazaton belül, mind kívül. Ennek köszönhette országos ismertségét, elismertségét az erdészet, a vadászat, az agrárium területén. A szakma elismerte munkáját, őt ízben részesült miniszteri kitüntetésben, 1994-ben publikációi és eredményei alapján a FAO megválasztotta magyarországi erdészeti, vadászati szakértőjének. 1995-ben az Országos Erdészeti Egyesület Bedő Albert díjjal tüntette ki. 2002-ben megkapta a Mecseki Erdőkért kitüntető címet. 2004-ben március 15-e alkalmával átvette a Pro Sylva Hungariae kitüntetést.

Rajongott a versekért. Kiválóan értett baráti és hivatali társaságok élményhez juttatásához. Rajongott a természetért, ismerte törvényszerűségeit, így békében is élt vele, és ez a béke most egy végső megbékéléssé nemesült.

Megtalálta azt az összhangot, melyet Márai Sándor csodálatosan így fogalmazott meg,

„Csodáld a természet végtelenségét, iparkodj! Összhangban élni jellemeddel és a természet erőivel.”

Mindenki szerette!

Szerették, mert nagy szíve volt.

Szerették, mert tiszta erkölcsű, becsületes ember volt.

Szerették, mert szerette a szülőföldjét és az ott élőket.

Szerették közvetlen, kedves, nyílt emberségéért.

Szerették, mert nagy tudása, széles műveltsége volt.

Szerették, mert fáradhatatlanul küzdött és dolgozott környezetéért, az ott élők sorsának jobbra tételén.

Szerették, mert Turós László jó ember volt!

*„Akárki is volt ő, de fény, de hő volt.
Mindenki tudta és bírte: ő volt.
Abogy szerette ezt vagy azt az ételt,
s szólt ajka, melyet mostan lepecsételt
a csönd, s abogy zengett fülébe bangja,
mint vízbe süllyedt templomok barangja
a mélybe lem, s abogy azt mondta nemrég:
„Édes fiacsám, egy kis sajtot ennék”,
vagy bort ivott és boldogan meredt a
kezében égő, olcsó cigarettá
füstjére és futott, telefonált,
és szötte álmát, mint színes fonált:
a bomlokán feltündökölt a jegy,
bogy milliók közt az egyetlenegy.*

*Keresbeted őt, nem leled, biába,
se itt, se Fokföldön, se Ázsiába,
a múltba sem és a gazdag jövőben
akárki megszületet már, csak ő nem.*

*Többé soba
nem gyúl ki balvány-furcsa mosolya.
Szegény a forgandó, tündér szerencse,
bogy e csodát újólag megteremtse.”*

Kosztolányi Dezső Halotti beszéd című versének részletével vettem végső búcsút Turós Lászlótól.

Kifejezem együttérzésünket és megbecsülésünket a gyászoló családnak. Kívánunk szívbéli békességet mindnyájuknak.

Káldy József

Miglierini Marco 1929 – 2004

Életének 75. évében rövid szenvedés után, gyógyíthatatlan betegségben meghalt Miglierini Marco erdésztechnikus.

1929. július 28-án, a felvidéki Szepesolasziban (Spisskevlachy) született. Elemi iskoláit a szülőfaluja szlovák nyelvű iskolájában végezte. Középkorai tanulmányait a pozsonyi magyar nyelvű gimnáziumban kezdte el, a kassai szlovák nyelvű gimnáziumban folytatta, két évig Sáros-patakon diákoskodott és Kaposváron érettségizett

1946-ban, a kitelepítések során családjával együtt menekülnie kellett szülőföldjéről, hosszas hányattatás után kerültek Somogyba, édesapja a Kardosfai Erdőgondnokságnál kapott állást.

1950-ben iratkozott be a soproni Erdőmérnöki Karra. A selmeci hagyományok tiltott ápolásáért, mondvasínált politikai ürüggyel több tucat társával együtt 1951 májusában az egyetemről eltávolították.

Eltávolítása után először az Országos Földmérési Intézet győri kirendeltségénél, majd a Kaposvári Erdőrendezőszéknél volt órabéres segédmunkás.

Katonai szolgálatának befejezését követően a Kardosfai Üzemegységénél kapott munkalehetőséget, vágásórként dolgozott. Közben Ásotthalmán elvégezte az erdész szakiskolát, majd 1972-ben Szegeden szerzett erdésztechnikusi oklevelet.

Az ötvenes évek második felében került az akkori Középsomogyi Erdőgazdaság központjába (Kaposvár székhellyel), ahol fahasználati és fagyártmány-termelési előadóként dolgozott.

Munkája során mindig kiemelt célként lebegett szeme előtt a kitermelt faanyag minél nagyobb eredménnyel történő hasznosítása. A szabványismeret állandó oktatásával, továbbá ezen ismeretek gyakorlati alkalmazásának bemutatásával elévülhetetlen érdemeket szerzett. Felismerte, hogy az ötvenes-hatvanas évek viszonyai között az erdészeti fagyártmány-termelés új lehetőségeket biztosít a faanyag jobb hasznosításában, ezért komoly erőfeszítéseket tett a fagyártmány-üzemek létrehozásáért.

A fahasználati munkák gépesítése egyre több szak- és betanított munkást igényelt. Marco komoly szerepet vállalt ezek oktatásában, képzésében. Megszűnt a fakitermelési munkának a régi értelemben vett „favágó” jellege, ennek a társadalom felé történő megismertetésében nagy szerepet játszottak a fakitermelő versenyek, melyek szervezésében és bonyolításában is komoly részt vállalt.

Azon kivételes egyének közé tartozott, aki miután bekerült a Középsomogyi Erdőgazdaság központjába, mindig Kaposváron az aktuális erdőgazdaság – SEFAG és jogelődjai – központjában fahasználati munkakörben dolgozott.

A szülőföld kényszerű elhagyása, a magyarságot ért sérelmek, az egyetemről történő eltávolítása mély nyomot hagyott lelkében, beszélgetések közben erről többször is említést tett, de talpra tudott állni, amiben keresztyén hite nagyban segítette. Az erdőgazdálkodásban találta meg boldogulását és választotta hivatásul e nemes szakmát. Munkáját nagy szakértelemmel, lelkiismeretesen, gyorsan és pontosan végezte, amiért több kintünetésben is részesült. Fogékony volt minden újra.

Szerette a társaságot. Jellegzetes humora gyors észjárásról tanúskodott. Ha lehetősége volt rá, szívesen vadászott. Kedvenc időtöltései közé tartozott a hullott agancsból való emléktárgyak készítése is.

Ha lehetett, a tarokkpartit mindig „összehozta”. Szellemes játéka, csípős megjegyzései felejthetetlenek.

Szerény, csendes ember volt, nem törekedett látványosságokra. Igyekezett mindenkin segíteni. Különös figyelemmel segítette fiatal kezdő munkatársait. Munkatársai szerették.

Családcentrikus, gondos apa volt. Házasságukból két lánya született. Búszke volt unokáira, akik sok örömet szereztek neki.

Nyugdíjba vonulásakor, a búcsúvacsora befejezésekor az volt a kérése, fiuk énekeljék

még el ezt a diáknótát: „...fiuk, ha majd megremeg kezembem....”. Sajnos megremegett.

Családja, rokonai, barátai és munkatársai kísérték utolsó útján 2004. május 13-án a kaposvári Keleti temetőben. A munkatársak nevében Merczel István erdőmérnök, fahasználati osztályvezető búcsúzott Tőle.

Emlékedet örökké megőrizzük! Isten Vele! Marco! Nyugodj békében!

Schvarcz Dezső

Király László professzor emeritus (1929-2004)

Nehéz szívvel kényszerülök most szólni, az Erdőmérnöki Kar, az egykori kollégák nevében. A Kar jelentős egyéniségét veszítette el Király László professzor személyében. Mi, akik együtt dolgoztunk vele, mindig felnéztünk rá, elismerve azt a tudást,

amit sugárzott felénk, hallgattuk briliáns levezetéseit, szavait, amelyben feltárta a dendrometria, a faterméstan és az erdőrendezés legfontosabb összefüggéseit.

Engedjék meg, hogy ehelyütt munkás életének azon állomásait idézzük fel, amelyek az alma materhez, az Erdészeti és Faipari Egyetemhez kötődtek.

1978-tól egészen nyugállományba vonulásáig, 1995 végéig az Erdészeti és Faipari Egyetem oktatójaként tevékenykedett, 1979-től ki nevezett tanszékvezető egyetemi tanárként erdőrendezést, számítástechnikát (illetve informatikát), dendrometriát és faterméstan oktatott, továbbá irányította az Erdőrendezéstani Tanszéken folyó kutatómunkát, szervezte az erdőtervezői és erdőfelügyelői memőktovábbképzést. Oktatómunkája során a fent említett diszciplínák mindegyikében maradandót alkotott. Külön kiemelendő a hosszú távú erdészeti termelés-szabályozás terén végzett kutatómunkája, mely széles körű nemzetközi elismerést is kapott.

A Földművelésügyi Minisztérium, illetve az FM Erdőrendezési Szolgálat szakértőjeként közreműködött az erdészeti politika kialakításában, valamint az erdőtervezési és kapcsolódó jogszabályok (végrehajtási rendelet, szabályzat) előkészítésében.

Aktívan részt vett az MTA Erdészeti Bizottsága Erdészeti Politikai Munkabizottságának, majd Erdőgazdálkodási Albizottságának, az Állami Erdészeti Szolgálat Faterméstan Bizottságának, valamint az Országos Erdészeti Egyesület több szakosztályának munkájában. Szakértőként segített az Állami Erdészeti Szolgálat új Erdőrendezési Útmutatójának elkészítésében.

Kiemelkedő szakmai munkássága elismeréseképpen 1988-ban Bedő Albert emlékéremmel tüntette ki az Országos Erdészeti Egyesület, 1992-ben megkapta a Magyar Köztársasági Érdemrend Középkeresztjét, 1995-ben Pro Sylva Hungariae kitüntetésben részesült. 1996-ban az Erdészeti és Faipari

Egyetem Egyetemi Tanácsa Professor Emeritus címet adományozott részére.

Király László professzor úr a magyarországi erdőrendezés és a hozzá kapcsolódó szakterületek – dendrometria, fatermésztan – fejlesztésének és oktatásának meghatározó egyénisége volt. Az Állami Erdőrendezőiségek, majd az ÁEMI fejlesztési osztályvezetőjeként számtalan újítás közül nevéhez kapcsolódik olyan alapvetően meghatározó elméleti kérdések kidolgozása, mint pl. a növedék és a növekmény fogalmának elkülönítése, a hozamszabályzás egyes kérdéseinek kidolgozása. Király professzor úr neve fémjelzi a fatérfgat-táblák függvényesítését, mely függvények használata napjainkra már országosan is általánosan elterjedt, nemcsak az erdőrendezésben, hanem a szakma minden területén, a tudományos kutatástól a magánerdő-gazdálkodói tevékenységig. Az erdőrendezési gyakorlatot segítik az általa kifejlesztett fatermési monogramok. Meghatározó szerepe volt az üzemtervek számítógépes feldolgozásának bevezetésében is.

Emeritus professzorként 2003-ig aktívan kivette részét az Erdőrendezéstani Tanszék oktató-kutató munkájában, valamint a doktorandusz-képzésben, amelyben az „Erdővagyon-gazdálkodás” alprogram irányítója volt. Tagja volt az Erdővagyon-gazdálkodási Intézet Tudományos Tanácsadó Testületének, részt vett a Nyugat-magyarországi Egyetem Erdőmérnöki Karának záróvizsgáztatásában, valamint a doktori és habilitációs eljárásokban.

Betegségét nagy önfegyelmekkel, néha keserű lemondással példásan viselte. Fülemben csengenek azon szavai, mikor gyógyulási esélyeiről beszélt. Azt mondta: Én már nem akarok meggyógyulni, de minél hosszabb ideig szeretnék beteg lenni. Sajnos az elegendően hosszú idő nem adatott meg számára. Személyében egyetemünk kiemelkedő tanáregyéniségét, briliáns kutatóját veszítette el, szellemi útmutatásának hiányát mindig is érezni fogjuk.

Tisztelt Professzor Úr, Kedves Laci Bátyánk, nem felejtünk, emlékedet kegyelettel, hálával és szeretettel őrizzük. Isten Veled, nyugodj békében!

Jó szerencsét, üdv az erdésznek!

Mészáros Károly

Czeglédi István 1960–2004

Hová siettél? Úgy itt hagytál bennünket, hogy föl sem ocsúdhattunk.

Itt maradt egy száraz szakmai ön-életrajz, dicséretes ambíciókkal, témédek ismerettel, tanulási vágygal és tanítási kedvvel. Kollégáid szerint munkamániás voltál, ideális munkavállaló, akinek a munka volt az első, minden más csak ezután jöhetett. Még a vadász és a pacabot is.

Az egri Dobóban érettségiztél 1979-ben, az erdészeti szakon, már akkor szilárdan elkötelezve magad a szakma iránt. Ambícióid már akkor hajtottak, sikeres tanulmányi versenyző voltál. Egy évet elvett életedből a sorkatonai szolgálat, de biztosra veszem, hogy ott is igyekeztél megtalálni a helyzet hasznosítható oldalát.

Aztán jött az egyetem, a mi szeretett alma materünk. 1986-ban búcsúztál el a Hűség Városától.

A szakmai rajtot a vízügyes kollégák körében vetted, a Közép-Tisza vidéken. Hajtott a tudásvágy, előbb a gazdasági tervezésben mélyedtél el a BME Mémnöktovábbképzőjén, majd visszatértél a gyökerekhez, és másoddiplomát szereztél környezetvédő és tájrendező szakon.

Ez idő tájt léptél szolgálatba, és kezdted felügyelni az alföldi rónaság és a Tisza-part erdeit. De arra is futotta energiádból, hogy az európai agrárismeretek terén kiképezd magad, és a szakjogot is elsajátítsd. Nehogy egy jogás kifogjon rajtad és a szakmán. Azt is remélted, hogy a szakma törvényi szabályozásának javításával az erdészeti ágazat szerény érdekérvényesítési képességét javíthatod.

2001. október 1. óta vezeted a Szolnoki Erdőfelügyeleti Osztályt. Olyan vezető voltál, aki fölfelé tartotta a hátát, és megvédte kollégáit, beosztottjait. Ezzel együtt tisztelted főnökeidet, de nem rejtetted véka alá a véleményedet. Ahogy a vezetőképzőkön tanítják: a döntésedbe bevontad a munkatársakat, és ha azonosultak veled, akkor tértél napirendre fölötte.

Nehéz példát állítottál a kollégák elé, mert maximalista voltál, és ezt roppant akaterőddel győzted. Nem volt könnyű követni Téged. Abban sem, ahogy segítettél munkatársaidon, ha magadon már nem is tudtál. Ezért támogattad a fiatal kollégákat, és segítetted szakmai pályafutásukat.

Ezért akartál segíteni a magánerdő-gazdálkodókon, azokon, akik hozzáértés híján bolyongtak a rendelkezések és a mások számára érthetetlen szakkifejezések dzsungelében.

Ezért igyekeztél átadni megszerzett szakmai tudásodat a szarvasi Tessedik Sámuel Mezőgazdálkodási Főiskola Mezőtúri Karán.

Ezért vettél tevékenyen részt a Nemzeti Génbank Tanács Erdészeti Munkabizottságának munkájában.

Ezért vetted bele magad a Vásárhelyi-terv kidolgozásába és a hullámtéri erdőgazdálkodás területi kompromisszum elvének kialakításába.

Tetted mindezt megrokkant egészséggel, emberfeletti akaterővel. Ha elgyengültél, a vadászfegyverbe meg a horgászbotba kapaszkodtál.

Nézem a színes fotódat, igyekszem föl-idézni, hogy melyik nagyobb szakmai ösze-jeövetelen találkoztunk. Amelyen nem jutott időnk egy hosszabb beszélgetésre. Mert főleg telefonon értekezünk. Te voltál a leg-hatékonyabb vidéki tévészerkesztő az erdész-

szek soraiból. A Szolnok TV Erdőjárójára mindig számíthattunk, amíg volt rá elegendő pénz. Egyszer aztán elfogyott. Egy darab az életedből.

De megmaradt az erdei vad. A gyöngyöshözű őzagancsok. Örökre, a boldog vadászmezőkön.

Nézem aggodó tekintetedet, enyhén összehúzott homlokod, még a vállad is görnyedt, mintha rosszat sejténé. Mit sejtettél?

„Azt szeretném elérni, hogy a magánerdészek és a magánerdő-gazdálkodók is részesedni tudjanak minden olyan vívmányban, melyet az OEE tagjai számára biztosítanak.” – írtad 2002. április 15-én.

Zétényi Zoltán

Búcsú egy tanítványtól

Az élet megszokott rendje az, hogy az idősebb távozik először és csak utána a fiatalabb. Ez a sorrend most megfordult. Fájdalommal és szomorúsággal kell most elköszönnöm Czeglédi Pistától, egykori kedves tanítványomtól. Abba az évfolyamba tartozott, amelyiknek – Sopronba érve – elsőként oktattam az erdészeti termőhelyismerettant. A tanár-diák kapcsolat akkor vált őszinte barátsággá, amikor diplomatervét készítette. A kerecsendi tatárjuharos-tölgyes termőhelyi adottságainak feltárása volt a feladata. A szokványos megoldásokat Pista azzal is tetézte, hogy a lehullott avarmennyiségről is adatokat gyűjtött. Munkája igazolta, hogy nagynevű botanikusok vélekedése – az, hogy a tatárjuharos-tölgyes az alföldi löszhátak zonális erdőársulása volt – vitatható, hiszen a tölgyesben Pista többféle barna erdőtalajt talált, nem pedig a löszhátakra jellemző csernozjomot.

A szolnoki Vízügyi Igazgatóságnál kezdte pályafutását, innen váltott át az Erdőfelügyelőséghez. Szakmai kvalitásai markánsan kirajzolódnak abban az írásában, amelyben az Erdészeti Lapok hasábjain kemény szavakkal állt ki egy érdemekben gazdag, az Alföldön évtizedeket erdészkedő kolléga, Kurdi István mellett. Jó érzékkel látta meg, hogy a hegyvidékiek által olykor leértékelt alföldi erdészkedés csak elmélyült ismeretek birtokában eredményes. Számtalan, apró fogásnak tűnő dolgot kell tudnia itt az erdőtelepítőnek és erdőnevelőnek. Ilyen ismereteket az évtizedes gyakorlat adhatja csak meg, ezért érdemes az idősebbekre figyelni és tanulni tőlük. Pista ezt tette.

Most fájdalommal kell Tőle elköszönnünk. Rövidre szabott élete így is példamutató, becsületes munkával jutott el a hirtelen befejezéshez. Hallgatok korában is tudunk betegségéről, de keresztjét türelemmel hordozta és mi idősebbek, most szomorú szívvel búcsúzunk Tőle. Példát, követnivaló példát mutatott és ebből az idősebb is meríthet. Isten Veled Pista! Emlékezetünkben őrizzük alakod és mindig hiányozni fogsz, amíg majd mi is követünk!

Dr. Szodfridt István

Palotás Károly
okleveles erdőmérnök
1926 – 2001

1926. X. 2. Pécsen született. 2001. I. 29-én Pécsen hunyt el és Sellyén helyezték örök nyugalomra. Édesanyja neve: Piribauer Erzsébet. 1947-ben érettségizett Baján a III. Béla gimnáziumban. Az erdőmérnöki tanulmányait 1951-ben fejezte be és 1952-ben szerezte meg oklevelét.

A Mecseki Erdészeti Rt. jogelődjeinél lépett munkába 1953. április elsején a Sellyei Erdészetnél mint erdőművelési műszaki vezető. Azon kevés erdőmérnökök közé tartozott, akik ugyanazon erdészetnél kezdték meg a szakmai pályafutásukat, mint ahonnan nyugdíjba mentek és szinte végig ugyanabban a beosztásban voltak. 1986. évi nyugdíjazásáig erdőművelési műszaki vezető volt, egy rövid idő ki-

vételével, amikor az erdészeti vezetői teendőket látta el.

Igazi erdőművelő volt. Hatalmas tapasztalatokat szerzett a Dráva síkján, az Ormánságban levő erdők felújításában. Sikeresen alkalmazta felújításokban a makkvetést, miután a köztes használat megszűnt. A nemes nyárok karódugvánnyal történő ültetését az erdőgazdaságnál egyedül ő alkalmazta. A csemeteket mintaszerűen kezelte. A magfelvásárlást lelkiismeretesen végezte. Messze környékről hozták az erdei magokat átvételre Sellyére. A magok eredetére vonatkozó igazolást ő adta ki. A magkereskedelem nagy nyereséget hozott az erdészetnek. A helikopteres gyomirtást mintaszerűen szervezte meg. Még a helikopterre is felszállt. A károsító lepkék csapdával való befogását vizsgálta az Erdészeti Tudományos Intézet segítségével.

Sokat tett a háborús időkben elhanyagolt fiatalosokért, és a rongtott erdők átalakításá-

ért. Sikeres erdőtelepítések fűződnek a nevéhez: Millér (Dencsháza), Tóti részek, „A húsz holdas” (Teklafalu), a Szigetvári Konzervgyár területén a kazettás ülepítők. Ő kezelte a Sellyei Draskovics kastély parkját. A környék fásításában közreműködött.

Nyugdíjazása után a Zalaikai Tsz.-nél erdészeti ügyintézőként vállalt munkát.

Szükszavú, de humoros, társaságot kedvelő jó szakember volt, aki szerényen „hangtalanul” végezte eredményes munkáját. A zenét kedvelte, fehér asztal mellett kivette a cigány kezéből a nagybőgőt és ő adta meg a zene ritmusát.

Családszerető, gondos férj és édesapa volt, aki köztisztviselőként állt mind az erdészeti, mind a város lakói körében.

A család és a munkatársak elbeszélése alapján lejegyezte:

Dr. Tóth Aladár
főerdőmester

**Az Országos Erdészeti Egyesület a 2003. évi SZJA 1%-ából kapott 1 918 944,- Ft-ot az alábbiak szerint használja fel:
1 151 366,- Ft-ot szociális segélyezésre az Erdészcsillag Alapítványnak átutal,
767 578,- Ft-ot működési célokra**

Köszönjük tagtársaink és támogatóink felajánlását!

Az Erdészcsillag Alapítvány Kuratóriuma szeptember 27-én tartott ülésén megtárgyalta az OEE Szociális Bizottsága 2004. évi segélyezési javaslatát és az alábbi határozatot hozta:

Az Alapítvány a rendelkezésre álló 1 280 000,- Ft segélykeretét teljes egészében szociális segélyezés kifizetésére használta fel: beérkezett 48 kérelem, segélyben 47 fő részesül 20 000–40 000,- Ft között.

Karácsonyra

- **Gyökerek és lombok I-II-III. kötet 2.000,- Ft/kötet áfa-val együtt**
- **Erdőgazda társasjáték 5 640,- Ft/db áfa-val együtt**

Térítés nélkül:

- **Erdőgazda adózás**
- **Erdei iskoláknak ajándék könyvek**

Fekete István újra otthon

2004. augusztus 14-én gyermekei – a Chicagóban élő István és az ausztriai Bregenzben letelepedett Edit – döntése szerint, szülőfalujában, Göllén, újratemették Fekete István József Attila díjas író. Az író egykori szülőházánál (ma Fekete István Múzeum) felállított ravatal előtt a tisztelők ezrei rőták le kegyeletüket. A katolikus templomban 9 óra 30-kor kezdődött gyászmisét *Balás Béla* kaposvári megyés püspök celebrálta.

Dr. Schneider Márta, a Nemzeti Kulturális Örökség Minisztérium helyettes államtitkára méltatta az író munkásságát, európaiságát, és kifejezte reményét, hogy EU-csatlakozásunkkal Fekete István külföldi ismertsége is növekszik. A Nemzeti Kegyeleti Bizottság, a Magyar Írók Szövetsége, és az olvasó emberek nevében *Jókai Anna*, Kosuth-díjas író mondott búcsúbeszédet.

A temetőbe hintó vitte a hamvakat, ahol *dr. Gyenesei István*, Somogy megye Köz-

gyűlésének elnöke, majd a család nevében *ifj. Fekete István* búcsúzott.

A szépen felújított Szent Vendel-kápolna falán elhelyezett emléktáblát – amelyen a „Ballagó idő” című regény egy gondolata olvasható – *Bodó Imre*, a dombóvári Fekete István Kulturális Egyesület elnöke leplezte le.

A szertartáson az író földi maradványai mellett feleségét és hűséges kutyájakat, Bogácsot is újratemették.

Detrich Miklós

